

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ବାବା ତୁମକୁ ଜଞ୍ଜାନ ରତ୍ନରେ ଆଳି ଭରପୁର କରି ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଯେତେ ଇଚ୍ଛା ସେତେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ଅଳିରେ ଭରିନିଅ, ସବୁ ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯାଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଜଞ୍ଜାନମାର୍ଗର କେଉଁ କଥା ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ସଂଗ୍ରହତା । ଜଞ୍ଜାନମାର୍ଗରେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ସଂଗ୍ରହ ହେଉଛ । ବାବା ତୁମର ମଇଳା କପଡ଼ାକୁ ସଂଗ୍ରହ କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଶରୀରକୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ସଂଗ୍ରହ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛି ସେତେବେଳେ ତା’ର ଘରକୁ ଯିବାର ବା ଉଡ଼ିବାର ତେଣୁ ଲାଗିଯାଉଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ସଂଗ୍ରହତାକୁ ବହୁତ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ସଂଗ୍ରହ ହେବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଗର୍ଭା ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରୁଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପାଣି ଦ୍ଵାରା ଆତ୍ମା ସଂଗ୍ରହ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମିଠା-ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରାକୁ କେବେ ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ । ଅମୃତବେଳାରେ ତୁମେ ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରାର ଅଭ୍ୟାସ କରୁଛ, ସେଥିରେ ମୁଖ୍ୟ ଦ୍ଵାରା କିଛି କହିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାଏ କାହିଁକି ନା ତାହା ହେଉଛି ନିର୍ବାଣପାମକୁ ଯିବାର ଉପାୟ । ତେଣୁ ପବିତ୍ର ହେବା ବିନା ତୁମେମାନେ ଘରକୁ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଉଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ ଯେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ସେତେବେଳେ ଅନେକ ଆତ୍ମା ଏହି ଦୁନିଆରୁ ପରମଧାମକୁ ଉଡ଼ି ଚାଲିଯାଆନ୍ତି । ଏବେ ତ କୋଟି କୋଟି ଆତ୍ମା ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଅଳ୍ପ କେତେ ଲକ୍ଷ ଆତ୍ମା ହିଁ ରହିବେ । ବାକି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଉଡ଼ିଯିବେ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କିଏ ଆସି ଉଡ଼ିବାର ତେଣୁ ଦେଉଛନ୍ତି ନା । ଏହି ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ଏହା ବ୍ୟତୀତ ପବିତ୍ର ହେବାର ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ ପାବନ କୁହାଯାଏ ପୁଣି କେହି ତାଙ୍କୁ ଇଶ୍ଵର କହୁଛନ୍ତି, କେହି ପରମାତ୍ମା ଅଥବା ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । ତେବେ ସିଏ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଅନେକ ନୁହଁନ୍ତି ସିଏ ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା । ଲୌକିକ ପିତା ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ଆତ୍ମା । କିନ୍ତୁ ପାରଲୌକିକ ପିତା ସମସ୍ତଙ୍କର ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେହି ଏକମାତ୍ର ପିତା ଯେତେବେଳେ ଆସୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସୁଖ ଦେଇ ଯାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସୁଖରେ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ୁ ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଏବେ ତାହା ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ବୃକ୍ଷର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ, ଭବିଷ୍ୟତର ଜଞ୍ଜାନ ବହୁତ ସହଜ । ବୀଜରୁ କିପରି ବୃକ୍ଷର ଉତ୍ପତ୍ତି ହେଉଛି ତାହା ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ପୁଣି ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ହୋଇ ଶେଷରେ ତା’ର ଅନ୍ତମ ଅବସ୍ଥା ଆସିଯାଉଛି । ତାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତ । ଏହା ହେଉଛି ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର, ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚିତ୍ରର ବୃକ୍ଷ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଚେହେରା ଅଲଗା ଅଲଗା । ଫୁଲମାନଙ୍କରେ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଦେଖିବ ଯେମିତି ଯେମିତି ବୃକ୍ଷ ସେମିତି ତା’ର ଫୁଲ ବାହାରିଥାଏ । ସେହି ଫୁଲ ଗୁଡ଼ିକର ରୂପ ଏକାପରି ହୋଇଥାଏ କିନ୍ତୁ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷରେ ଭିନ୍ନତା ରହିଛି । ସେଥିରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ବୃକ୍ଷ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଧର୍ମର ଶୋଭା ନିଜସ୍ଵ ହୋଇଥାଏ । ଏହି କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷରେ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶୋଭା ରହିଛି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଏହି ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶ୍ଵାମ ସୁନ୍ଦର ଅକ୍ଷର ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଯେତେବେଳେ ଏମାନେ ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହେଉଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ସୁନ୍ଦରରୁ ଶ୍ଵାମ ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ରରୁ ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହିଭଳି ଶ୍ଵାମ ସୁନ୍ଦର ଆଉ କୌଣସି ଧର୍ମରେ ହେଉନାହାନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଏମିତି ମଧ୍ୟ ଧର୍ମ ଅଛି ଯେଉଁଥିରେ କଳାକୁ କଳା ହିଁ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଚେହେରାକୁ ଦେଖ । ଜାପାନୀମାନଙ୍କର, ଯୁରୋପ ବାସୀଙ୍କର, ଚୀନବାସୀଙ୍କର ଚେହେରା ଦେଖ ଅଲଗା ଅଲଗା । ସେହିଭଳି ଭାରତୀୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଚେହେରା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇ ଚାଲୁଛି । ଏମାନଙ୍କ ପାଇଁ ହିଁ ଶ୍ଵାମ ସୁନ୍ଦରର ଗାୟନ ରହିଛି, ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଧର୍ମ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଏଥିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମ ରହିଛି । ଏମାନେ ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ତୁମମାନଙ୍କୁ ଏବେ ମିଳୁଛି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ବୁଝାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି କଳ୍ପ ହେଉଛି ଫଳଦାର ବର୍ଷର । ଏହାକୁ ବୃକ୍ଷ କୁହ ବା ଦୁନିଆ କୁହ, ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ହେଉଛି ଭକ୍ତି, ଯାହାକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ସେତେବେଳେ ଫଳଦାର ରାଜ୍ୟ ଚାଲେ, ମନୁଷ୍ୟ କାମ ବିକାର ରୂପୀ ଅଗ୍ନିରେ ଜଳି ପତିତ ଅଥବା କଳା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ରାବଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଏବଂ ଦୈବୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ଚାଲି ଚଳନରେ ରାତି ଦିନର ଅନ୍ତର ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ ମହିମା ଗାଉଛନ୍ତି, ଆଉ ନିଜକୁ ନୀଚ ପାପୀ କହୁଛନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ନା । ଭକ୍ତି ତ ତୁମେମାନେ ବହୁତ କରିଛ । ତୁମେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ଭକ୍ତି କରି ଆସିଛ । ପ୍ରଥମେ ହେଉଛି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଭକ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଜଣଙ୍କର ଭକ୍ତି କରିବା ଆରମ୍ଭ କରୁଛନ୍ତି, ପରେ ପୁଣି ତାହା ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଉଛି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ବ୍ୟଭିଚାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ବାବା ଆସି ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଜଞ୍ଜାନ ଦିଅନ୍ତି । ଏହି ଜଞ୍ଜାନ ଦ୍ଵାରା ସଦଗତି ହେଉଛି, କିନ୍ତୁ ଏହି କଥା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଣା ନାହିଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭକ୍ତିର ଅହଂକାର ରହୁଛି । ଏକଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଜଞ୍ଜାନର ସାଗର ଏକମାତ୍ର ପରମାତ୍ମା ଅଟନ୍ତି । ଭକ୍ତିରେ କେତେ ବେଦ ଗାୟତ୍ର କଣ୍ଠସ୍ଥ କରି ଭାଷଣ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ଏସବୁ

ହେଲା ଭକ୍ତିର ବିସ୍ତାର, ଭକ୍ତିର ଶୋଭା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ମୁଗ ତୁଷ୍ଣା ସମାନ ଶୋଭା ଅର୍ଥାତ୍ କ୍ଷଣିକ ସମୟର ଶୋଭା । ସେହି ମୁଗତୁଷ୍ଣା ଦୂରରୁ ଏମିତି ଚମକିଥାଏ ଯେମିତି ରୂପା ଚମକିଛି । ହରୀଶକୁ ଶେଷ ଲାଗିଲେ ସିଏ ସେହି ମୁଗତୁଷ୍ଣା ପଛରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଶେଷରେ ନିରାଶ ହୁଏ । ଭକ୍ତି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସେହିଭଳି, ଏଥିରେ ସମସ୍ତେ ବନ୍ଦୀ ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି, ଏଥିରୁ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ବିଘ୍ନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଏଥିରେ ବହୁତ ପଡୁଛି କାହିଁକି ନା ବାବା ପବିତ୍ର କରୁଛନ୍ତି । ଦୁର୍ଗୋପଦୀ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡାକିଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଦୁନିଆରେ ସମସ୍ତେ ଦୁର୍ଗୋପଦୀ ଏବଂ ଦୁର୍ଗସ୍ତୋତ୍ର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛ ପାରବତୀ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଅମର କଥା ଶୁଣୁଛ । ବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ଅମରଲୋକକୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ଅମର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ଏଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇ ଚାଲିଛି । ବସୁ ବସୁ ହାର୍ଟଫେଲ୍ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଡାକ୍ତରଖାନାକୁ ଯାଇ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବୁଝାଇପାରିବ ଯେ ଏଠାରେ ତୁମର ଆୟୁଷ ବହୁତ କମ୍, ଏଠାରେ ତୁମେ ବେମାରୀରେ ପଡୁଛ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) କୌଣସି ବେମାରୀ ହେବ ନାହିଁ ।

ଭଗବାନୁବାଚ--ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ମମତତ୍ରା ତୁଟାଇଦିଅ ତେବେ ତୁମର ବିକର୍କ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ ପୁଣି ଆଉ କେବେ ବେମାରୀ ହେବ ନାହିଁ, କାଳ ଖାଇବ ନାହିଁ, ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଅଧିକ ହେବ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ ଅଧିକ ଥିଲା ନା । ପୁଣି ସେହି ଅଧିକ ଆୟୁ ସମ୍ପନ୍ନ ଦେବତାମାନେ କେଉଁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ତେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ନେଇ ସେମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ କମ୍ ହୋଇଯାଇଛି । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖ ସୁଖର ଖେଳ, ଏହାକୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ବିଭିନ୍ନ ପରକାରର ମେଳା ଆଦି କେତେ ହେଉଛି । କୁମ୍ଭଭମେଳାକୁ ଅସଂଖ୍ୟ ଲୋକ ସ୍ନାନ କରିବା ପାଇଁ ଯାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ତାହା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ଫାଳିବା କିଛି ବି ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ତୁମେ ସ୍ନାନ କରୁଛ, ପାଣି ତ ସାଗରରୁ ହିଁ ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଉଛି । ସବୁଠାରୁ ଭଲ ହେଉଛି କୁଅର ପାଣି କାରଣ ନଦୀ ଗୁଡ଼ିକରେ ତ ଅଳିଆ ଆବରଣ ପଡୁଛି । କୁଅର ପାଣି ତ ବିଶୁଦ୍ଧ ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ସେଥିରେ ସ୍ନାନ କରିଲେ ବହୁତ ଭଲ । ପୂର୍ବରୁ ଏହି ପରମ୍ପରା ଥିଲା, ଏବେ ନଦୀରେ ସ୍ନାନ କରିବାର ପରମ୍ପରା ଚାଲିଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ସଞ୍ଚରକ୍ଷାକୁ ସମସ୍ତେ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି । ଏବେ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଡାକୁଛନ୍ତି କହୁଛନ୍ତି-- ଆସି ଆମକୁ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ କର । ଗୁରୁ ନାନକ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା ଗାନ କରିଛନ୍ତି--ମଇଳା ବସ୍ତ୍ରର ଅର୍ଥାତ୍ ପତିତ ଶରୀରକୁ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ କର.... ତେବେ ବାବା ଆସି ମଇଳା ବସ୍ତ୍ରରୁ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା ଆତ୍ମାକୁ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ କରୁଛନ୍ତି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଆତ୍ମାକୁ ନିର୍ଲେପ ବୋଲି ଭାବୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ରାବଣ ରାଜ୍ୟ, ସୃଷ୍ଟିକୁ ତଳକୁ ଖସିବାର ସମୟ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ରହିଛି--ଚଢ଼ି କଳା ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବ କା ଭଲା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ହୋଇଯାଉଛି । ହେ ବାବା, ଆପଣଙ୍କ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମଙ୍ଗଳ ହେଉଛି । ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିରେ ରୁହନ୍ତି, କାରଣ ସେଠାରେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ ଥିଲା । ସେହି ସମୟରେ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ରହିଥା'ନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ମୁଣ୍ଡ ପିଟୁଛି, ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଆସୁ । ତେବେ ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାର--ଆଗରୁ କେବେ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଥିଲା ଯାହାକି ଏବେ ମାଗୁଛ ? ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି--ଏବେ କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ପଡ଼ିଛି । ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ କେତେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ସାରା କଳ୍ପର ଆୟୁଷ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଥିବା ବେଳେ ସେମାନେ କଳିଯୁଗ ଆହୁରି ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ଅନେକ ପରକାରର ମତ ରହିଛି । ଏବେ ବାବା ଆସି ସତ୍ୟ କଥା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ୮୪ ଥର ହେଉଛି । ଯଦି କଳ୍ପ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷର ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ନିୟମ ହିଁ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ କେବଳ ୮୪ ଜନ୍ମ ହିଁ ନେଉଛି । ତା'ର ହିସାବ କିତାବ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ତୁମକୁ ଏହି ଢ଼ଞ୍ଚାନକୁ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଋଷି ମୁନିମାନେ ତ ନେତି-ନେତି କହି ଯାଇଛନ୍ତି ଅର୍ଥାତ୍ ଆମେ ଜାଣିନାହିଁ ବୋଲି କହିଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ନାସ୍ତିକ ହେଲେ ନା, କିନ୍ତୁ କେହି ତ ଆସ୍ତିକ ଥିବେ । ତେବେ ଦେବତାମାନେ ହେଉଛନ୍ତି ଆସ୍ତିକ ଏବଂ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ସମସ୍ତେ ନାସ୍ତିକ । ଢ଼ଞ୍ଚାନ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ହିଁ ତୁମେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛ ଯାହା ଫଳରେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମର ସମ୍ପଦ ମିଳିଯାଉଛି । ତେଣୁ ସେଠାରେ ଆଉ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ଆବଶ୍ୟକତା ହିଁ ନାହିଁ । ଏବେ ହେଉଛି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଯେବେକି ଆମେ ଉତ୍ତମରୁ ଉତ୍ତମ ପୁରୁଷ ଅର୍ଥାତ୍ ସଞ୍ଚରକ୍ଷ ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ଏଥିରେ ଯିଏ ଯେତେ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ । ଯିଏ ପଢ଼ିବ ଲେଖିବ ସିଏ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବ, ନଚେତ୍ କମ୍ ପଦ ପାଇବ । ତଥାପି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତାହା ହେଉଛି ସୁଖର ରାଜ୍ୟ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଃଖର ରାଜ୍ୟ । ଆମେମାନେ ଆସ୍ତିକ ହେଉଛୁ ତେଣୁ ସୁଖରେ ରାଜତ୍ୱ କରୁଛୁ । ପୁଣି ରାବଣ ଆସିବା ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚା ନାସ୍ତିକ ହେଉଛି, ତେଣୁ ଦୁଃଖ ମିଳୁଛି । ଭାରତ ଯେତେବେଳେ ଧନବାନ ଥିଲା ସେତେବେଳେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଥିଲା । ସୋମନାଥ ମନ୍ଦିର ଦେଖ କେତେ ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି । ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ଯଦି ଏତେ ପଇସା ଥିଲା ତେବେ ନିଜ ପାଖରେ କେତେ ନଥିବ! ତେବେ ଏତେ ସବୁ ପଇସା କେଉଁଠାରୁ ମିଳିଲା ? ଗାୟତ୍ରରେ ଭଲ୍ଲେଖ ଅଛି-- ସାଗର ରତନର ଆଳି ଭରପୁର କରିଦେଇଥିଲା । ତେଣୁ ଏବେ ଢ଼ଞ୍ଚାନର ସାଗର ତୁମକୁ ରତନର ଆଳି ଭରପୁର କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ଝୁଲାମୁଣି ଭରପୁର ହେଉଛି । ଦୁନିଆର ମନୁଷ୍ୟ ଶତ୍ରୁକରତ୍ନ ମୂର୍ତ୍ତି ନିକଟରେ ଯାଇ କହୁଛନ୍ତି--ଆମର ଝୋଲି ଭରିଦିଅ, ସେମାନେ ତ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ-- ବାବା ଆମର ଝୁଲା ମୁଣି ଭରପୁର କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଯିଏ ଯେତେ ପାରୁଛ ସେତେ ଭରିଚାଲ । ଯିଏ ଯେତେ ଭଲ ପାଠ ପଢ଼ିବେ ତାଙ୍କୁ ସେତେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧି ମିଳିବ । ତୁମେ ଚାହେଁ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଦୃଢ଼ାଞ୍ଚାକୁ ଧାରୀ ହୁଅ, ଚାହେଁ ଗରୀବ ପୂଜା ବା ଦାସଦାସୀ ହୁଅ । ବହୁତ ପିଲା ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ବାବାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ଏହା ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଡ୍ରାମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର କୌଣସି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଁ ତ

ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ଅଟେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି କରୁଛି । ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଲାବାଲା ହେଉଛନ୍ତି ସଂସାରୀ ସତଗୁରୁ..... ସଂସାରୀ ଯିଏକି ସମସ୍ତତାଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ହେଉଛି ତୁମର ବେହଦର ଶିକ୍ଷକ । ଉକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଅନେକ ଶିକ୍ଷକଙ୍କଠାରୁ ଅନେକ ବିଦ୍ୟା ଗ୍ରହଣ କରିଛ । କିନ୍ତୁ ବାବା ଏବେ ଯାହା ତୁମକୁ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ତାହା ସବୁଠାରୁ ଅଲଗା ଜ୍ଞାନ । ସିଏ ହେଉଛନ୍ତି ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ତାଙ୍କୁ ସରବଜ୍ଞତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଏମିତି ତ ଅନେକ କହୁଛନ୍ତି— ଆପଣ ତ ଆମ ମନ ଭିତରର କଥା ଜାଣିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି—ମୁଁ କିଛି ଜାଣେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ଆସୁଛି, ତୁମେ ଆତ୍ମା ନିଜର ଏହି ଭରୁକୁଟୀ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛ । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହି ବରହମାତ୍ମକ ଭରୁକୁଟୀ ସିଂହାସନରେ ବିରାଜମାନ ହୋଇଛି । ଆତ୍ମା କେତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ସଂସାର ଏକଥା କେହି ଜାଣି ହିଁ ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି—ପରଥମେ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଣ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରିବ । ବାବା ପରଥମେ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତା’ପରେ ନିଜର ପରିଚୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ଉକ୍ତିରେ ମନୁଷ୍ୟ ଶାଳଗ୍ରାମ ତ ଆରି କରି ତା’ର ପୂଜା କରନ୍ତି ତା’ପରେ ଭାଙ୍ଗି ଦିଅନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ହେଉଛି କଣ୍ଠେଇମାନଙ୍କର ପୂଜା । ଯିଏ ଏହି ସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ସିଏ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ହେଉଛନ୍ତି କଲ୍ୟାଣକାରୀ ତେଣୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସେହିଭଳି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । କେହି କେହି ତ ଅନ୍ୟକୁ ବିକାରର ପଟ୍ଟକରୁ ଉଦ୍ଧାର କରୁ-କରୁ ନିଜେ ପଟ୍ଟକରେ ପଡ଼ି ମରୁଛନ୍ତି ଅଥବା ଅପବିତ୍ର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କରିଥିବା ରୋଜଗାରକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦେଉଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ସାବଧାନ ରୁହ । କାମ ରୂପୀ ଅଗ୍ନିରେ ବସିବା ଦଂଡ଼ା ହିଁ ତୁମେ କଳା (ପତିତ) ହୋଇଯାଇଛ । ତୁମେ ନିଜେ କହୁଛ— ଆମେ ହିଁ ଗୋରା (ପବିତ୍ର) ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମେ ହିଁ କଳା (ପତିତ) ହୋଇଯାଇଛୁ । ଆମେ ନିଜେ ହିଁ ଦେବତା ଥିଲୁ, ପୁଣି ନିଜେ ତଳକୁ ଖସି ଆସିଛୁ । ନଚେତ୍ ୮୪ ଜନ୍ମ କିଏ ନେଉଛନ୍ତି । ଏହି ହିସାବ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ଅଧାକଳ୍ପରୁ ଯେଉଁମାନେ ବିଷୟ ସାଗରରେ ପଡ଼ି ରହିଛନ୍ତି ସେଥିରୁ ବାହାରିବା ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ଯଦି କେହି ଅଳ୍ପ କିଛି ବି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣିଆଆନ୍ତି ତେବେ ତାହାର ବିନାଶ ହୋଇନଥାଏ । ଏହି କଥା ହେଉଛି, ସତ୍ୟ ନାରାୟଣ ହେବାର କଥା, ପୁଣି କେହି କେହି ପରଜା ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଅଳ୍ପ କିଛି ଜ୍ଞାନ ବୁଝି ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି ହୋଇପାରେ ସେମାନେ ପୁଣି ଅରେ ଆସି ବୁଝିବେ । ଶେଷ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିବ । ଯେମିତି ଶମ୍ଭାନରେ ବୈରାଗ୍ୟ ଆସିଥାଏ, ପୁଣି ସେଠାରୁ ବାହାରକୁ ଆସିଲା ପରେ ଭୁଲିଯା’ନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟକୁ ବୁଝାଉଛ, ସେତେବେଳେ ଭଲ ଭଲ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି, ପୁଣି ବାହାରକୁ ଗଲାପରେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାର୍ଯ୍ୟ ସମାପ୍ତ କରି ଆସିବୁ । ପୁଣି ବାହାରକୁ ଯିବା ପରେ ମାୟା ଭୁଲାଇ ଦେଉଛି । ତେବେ ଏଥିରେ କୋଟିକରୁ କେହି ଜଣେ ଜଣେ ବାହାରୁଛନ୍ତି । ରାଜ୍ୟ ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାରେ ହିଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡ଼ୁଛି । ପରତ୍ୟେକ ନିଜକୁ ପଚାରିବା ଦରକାର—ମୁଁ ବେହଦ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଉଛି ? କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମତି ଭୁଲି ହୋଇଯାଉଛି । ଆରେ, ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ କେବେ ଏହିଭଳି କହୁଥିଲ କି ମୁଁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛି ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାହେଁ କେତେ ବି ତୋଫାନ ଆସୁ ତୁମକୁ ହଲତଲ ହେବାର ନାହିଁ । ତୋଫାନ ତ ଆସିବ, କିନ୍ତୁ କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଦଂଡ଼ା କୌଣସି ଖରାପ କର୍ମ କର ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି—ବାବା, ମାୟା ଆମକୁ ଯାହା ଲଗାଇଦେଲା । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର କଳଙ୍କି ଛାଡ଼ିଯିବ । ଆତ୍ମାରେ କଳଙ୍କି ଲାଗିଛି, ତାହା ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମତି ଦଂଡ଼ା ହିଁ ଛାଡ଼ିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ବିନ୍ଦୁ ସଂସାର ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମତି ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟରେ କଳଙ୍କି ଛାଡ଼ି ପାରିବ ନାହିଁ । ଆରୁଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାତାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ମତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଆମେ ସମସ୍ତେ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ଏବଂ ସମସ୍ତତାଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏମିତି କିଛି କୌଣସି କର୍ମ ନ ହେଉ, ଯାହା ଫଳରେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ଶେଷ ହୋଇଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସାବଧାନରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଭଲ ଭାବରେ ପାଠ ପଢ଼ି ଜ୍ଞାନ ରତ୍ନରେ ନିଜର ବୁଦ୍ଧି ରୂପୀ ଝୁଲା ମୁଣିକୁ ଭରପୁର କରିବାକୁ ହେବ । ପାଠପଢ଼ାରେ ବୃତ୍ତି ପାଇବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଭଳି ଚିନ୍ତାରୁ ମୁକ୍ତ ବା ନିର୍ଗନ୍ଧ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:-

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ବିଶେଷତାକୁ ନିଜର ସଂସାରୀକ ଗୁଣରେ ପରିଣତ କରି ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୁଅ ।

ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଧର୍ମ ଏବଂ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ବିଶେଷ ଅର୍ଥାତ୍ ସର୍ବବର୍ଗରେଷୁ ଅଟେ, କାରଣ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା କର୍ମ କରିବାରେ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିଥା’ନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ଗୁଣ ବା ସଂସାର ହିଁ ବିଶେଷ ଅଟେ । ସାଧାରଣ ବା ମାୟାବି ସଂସାର ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ସଂସାର ନୁହେଁ । କେବଳ ଏହି କଥା ସମ୍ମତିରେ ରହୁ ଯେ ମୁଁ ଏକ ବିଶେଷ ଆତ୍ମା । ଏହିଭଳି ସଂସାର ଯେତେବେଳେ ସଂସାରୀକ ହୋଇଯିବ

ସେତେବେଳେ ବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ହେବା ପାଇଁ ସହଜ ଅନୁଭବ କରିବ । ସ୍ମୃତି ସ୍ୱାସ୍ଥରୂପ ତଥା ସମରଥ ସ୍ୱାସ୍ଥରୂପ ହୋଇଯିବ—ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସହଜ ପୁରୁଷାର୍ଥ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ଶାନ୍ତିର କିରଣ ଚାରିଆଡ଼େ ବିଚ୍ଛୁରିତ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା ହିଁ ଲାଲଟ୍ ହାତସ୍ ଅଟନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***